บทที่ 8
หยุดพัก ณ เยี่ยเฉิง

สถานที่ที่โอ่อ่าหรูหราที่สุดในเมืองเยี่ยเฉิงย่อมไม่พ้นคฤหาสน์ของหยวนเซ่า นี่เป็นเรือนคั่นเจ็ด* โถงหลักกว้างใหญ่ มีตึกอาคารสูงสี่ชั้น วันนี้พอตกกลางคืนลานหน้าโถงหลักก็จุดเทียนไขสีขาวเล่มใหญ่ยี่สิบกว่าเล่ม ส่องแสงสว่างไสวดุจกลางวัน สมาชิกจวนสกุลหยวนยี่สิบกว่าคนมารวมตัวกันในห้องโถงหลัก นั่งคุกเข่าล้อมรอบหลิวซื่อผู้เป็นภรรยาของหยวนเซ่า กินขนมพลางทอดสายตามองไปยังลานเรือน

ในลานมีผ้าขาวผืนหนึ่งปูอยู่บนพื้น บนนั้นมีจานเคลือบสีแดงวางอยู่เจ็ดใบ เสียงหยกประดับพลันลอยมา ทุกคนรู้สึกถึงกลิ่นเครื่องหอมที่โชยเข้าจมูกหลายระลอกหอมหวนชวนหลงใหล ครั้นเพ่งสายตาตั้งใจมองจึงเห็นสตรีผู้หนึ่งก้าวเข้ามาในห้องโถงช้าๆ ย่างเท้าไปบนผ้าขาว

สตรีผู้นี้ศีรษะเกล้ามวยคู่ สวมชุดร่ายรำแขนยาวคอกลม ท่อนล่างเป็นกระโปรงเดินลายพาดเข่าสีเขียว สองเท้าสวมรองเท้าปักดิ้นแดง

* เรือนคั่นเจ็ด เป็นรูปแบบของเรือนผสานสี่ด้าน (ซื่อเหอย่วน) ซึ่งมีหมู่เรือนล้อมรอบและคั่นแบ่งลานกลางบ้านออกเป็นเจ็ดลาน หรือมีประตูทางเข้าไปสู่เรือนชั้นในทั้งหมดเจ็ดชั้น เรือนของชาวบ้านที่พอมีฐานะมักปลูกเป็นเรือนคั่นสาม ขุนนางชั้นสูงโดยทั่วไปมักปลูกเพียงเรือนคั่นสี่หรือคั่นห้า ในที่นี้เป็นเรือนคั่นเจ็ดจึงนับว่าโอ่โถงเป็นพิเศษ

ใบหน้าแต่งแต้มแป้งเหลือง* บางๆ คิ้วเข้มเด่นชัด สองตาประหนึ่งดวงดาว งดงามโดยแท้ สตรีผู้นี้ยืนอยู่บนผืนผ้า สองเท้าแยกออกจากกันเล็กน้อย เท้าขวาเหยียบบนจานแบนหนึ่งใบ ร่างกายเอนไปข้างหลังตั้งท่าร่ายรำ

เสียงพิณจากเหล่านักดนตรีที่อยู่หลังม่านลูกปัดค่อยๆ ดังขึ้น นางร่ายรำตามท่วงทำนอง เคลื่อนไหวไปบนจานทั้งเจ็ด กระโดดสูงเหยียบลงเบา รองเท้าสีแดงเหยียบตรงขอบจานอย่างแม่นยำ ทำให้ขอบจานกระทบพื้นเป็นระยะส่งเสียงใสกังวานออกมา

นี่คือระบำเจ็ดจานที่เป็นที่นิยมในสมัยจักรพรรดิเซวียนตี้ ได้รับความชื่นชอบในหมู่ชาวบ้านอย่างยิ่ง นางรำในแต่ละท้องถิ่นล้วนร่ายรำได้ เพียงแต่คนที่รำได้ดีมีไม่มาก ระบำชนิดนี้เน้นการใช้เท้าเหยียบจานให้กระทบพื้นจนเกิดเสียงใสกังวาน สอดคล้องกับจังหวะกลอง สตรีผู้นี้กล่าวได้ว่าร่ายรำได้อย่างยอดเยี่ยม นอกจากย่ำเท้าแล้วยังไม่ลืมสะบัดแขนเสื้อยาวให้พลิ้วไหวดุจก้อนเมฆ ล่องลอยไม่หยุดราวกับเทพธิดาลงมาจากสรวงสวรรค์ งดงามอรชรเกินใคร ครอบครัวของหยวนเซ่าเปล่งเสียงอุทานไม่หยุด แม้แต่ทหารองครักษ์ยังแอบยืนอยู่ใต้ชายคาและมุมเรือนจำนวนไม่น้อย อยากมองให้มากอีกหน่อย

บทเพลงหนึ่งจบลง เสียงชื่นชมดังขึ้นต่อเนื่อง หลิวซื่อชื่นชอบเป็นพิเศษ ปรบมือชมว่า "นางรำผู้นี้ร่ายรำได้ดีจริงๆ สมัยก่อนตอนอยู่ฉางอันข้าเคยชมระบำเจ็ดจานในวังหลวงครั้งหนึ่ง มีเพียงครั้งนั้นเท่านั้นที่พอเทียบกับครั้งนี้ได้ นี่เป็นนางรำจากที่ใด"

ผู้ดูแลด้านข้างตอบว่า "นางเป็นภรรยาน้อยของปราชญ์บัณฑิตผู้หนึ่งในเมืองเยี่ยเฉิงเราขอรับ เคยเป็นนางคณิกามาก่อน มีชื่อเสียงในหงหนงทีเดียว"

---

* แป้งเหลือง เป็นเครื่องประทินโฉมที่นิยมในหมู่สตรีชนเผ่าเร่ร่อนทางเหนือ นำผงแป้งมาผสมน้ำใช้ทาหน้าช่วยป้องกันอากาศหนาวเย็นและฝุ่นทรายได้

"คิดไม่ถึงว่าบัณฑิตผู้นี้จะมีนิสัยไม่แตกต่างจากเฉาอาหม่านนัก" หลิวซื่อเอ่ยอย่างอารมณ์ดี

เปี้ยนซื่อภรรยารองของเฉาเซาก็เป็นนางรำในหลางหยาเหมือนกัน ตอนเฉาเซาแต่งนางเป็นภรรยายังก่อให้เกิดเสียงวิพากษ์วิจารณ์ระลอกหนึ่ง ตอนนั้นหยวนเซ่ากับเฉาเซายังเป็นพี่น้องที่รักกัน ดังนั้นหลิวซื่อจึงรู้เรื่องนี้ดีทีเดียว

"นั่นเป็นบัณฑิตจองหองคนหนึ่ง การเลือกคู่ครองย่อมไม่เหมือนผู้อื่น" ผู้ดูแลตอบ

หลิวซื่อส่งเสียง "อ้อ" และสั่งให้ตกรางวัลให้นาง ขอให้นางร่ายรำอีกครั้ง ผู้ดูแลรับคำสั่งจากไป

หลิวซื่อกวาดตามองไปรอบๆ สมาชิกสกุลหยวนแต่ละคนพูดคุยหัวเราะกัน ทำให้นางสบายใจมาก หลิวซื่อไม่รู้เรื่องการงานของสามี สำหรับนางแล้วครอบครัวปรองดองเป็นชัยชนะอันยิ่งใหญ่ที่สุด

แต่พอสายตานางเลื่อนไปที่มุมห้องโถงในตอนท้าย ก็อดไม่ได้ที่จะถอนหายใจด้วยใบหน้าขรึมลง ลูกสะใภ้คนรองของนางเจินซื่อนั่งคุกเข่าอยู่ตรงนั้น สองมือเท้าคาง สีหน้าเบื่อหน่าย ข้างกายนางหลี่ว์จีผู้มีคิ้วรูปดาบดวงตาประหนึ่งดวงดาวกำลังหลับตา สีหน้าแข็งกร้าว สองมือถูกคล้องด้วยโซ่ตรวน ด้านหลังพวกนางสองคนมีสาวใช้ยืนอยู่สี่คน คอยจ้องตาไม่กะพริบ

ดูเหมือนเด็กน้อยสกุลเจินผู้นี้จะไม่เคยอ่าน 'ข้อห้ามสตรี' และยิ่งไม่รู้จักสิ่งที่เรียกว่าคุณธรรมสตรี ในหัวเต็มไปด้วยความคิดพิลึกพิสดาร ตั้งแต่นางแต่งเข้าสกุลหยวนมาก็ทำอะไรตามใจตัวเอง พฤติกรรมแปลกประหลาดไร้เหตุผล เข้ากับคนอื่นๆ ในจวนไม่ได้

ทว่าบุตรชายคนรองหยวนซีกลับรักใคร่เอาใจนางสารพัด ปล่อยให้

นางทำตามใจ หลิวซื่อเป็นคนเมตตาอารี ขี้ขลาดอ่อนแอ กลัวก็แต่หากลงโทษเจินซื่อหนักเกินไปจะทำให้ครอบครัวไม่สงบสุข ดังนั้นนางจึงอบรมสั่งสอนเป็นบางครั้งเท่านั้น ไม่กล้าบังคับควบคุมอย่างเข้มงวด

ประมาณหนึ่งเดือนก่อนหน้า จวี่โซ่วเดินทางมาเยี่ยมคารวะหลิวซื่อและบอกว่าจะส่งหญิงแซ่หลี่ว์คนหนึ่งมาพักที่จวนชั่วคราว หลิวซื่อส่งนางไปอยู่เป็นเพื่อนเจินซื่อ สุดท้ายคิดไม่ถึงว่าทั้งสองจะเข้ากันได้ดีถึงขั้นวางแผนหลบหนีออกไปด้วยกัน

สกุลหยวนมีฐานะอะไร เป็นถึงสกุลใหญ่ที่สืบเชื้อสายขุนนางมาสี่สมัย บัดนี้กลับเกิดเรื่องน่าหัวเราะเช่นนี้จะให้สกุลใหญ่ในเหอเป่ยมองอย่างไร หลิวซื่อถามนางว่าเหตุใดจึงหลบหนี นางไม่ยอมพูด อีกทั้งยังมิอาจตีนางได้ หลิวซื่อจนปัญญาได้แต่ไปขอร้องเสิ่นเพ่ยให้ส่งกองทหารฝีมือดีกองหนึ่งมาเฝ้าระวังบริเวณรอบนอกจวน ภายในจวนยังจัดสาวใช้หลายคนให้คอยตามนางตลอด ห้ามห่างไปแม้แต่ครึ่งก้าว

แม้จะจับตาดูขนาดนี้แล้ว สองวันก่อนนางยังหนีออกไปครั้งหนึ่ง

รอซีเอ๋อร์กลับมาก่อนแล้วกัน ภรรยาของเขาคนนี้ข้าจัดการไม่ไหว หลิวซื่อส่ายหน้า เบนความสนใจกลับไปที่ลานอีกครั้ง

ยามนี้นางรำเริ่มการร่ายรำอีกครั้งแล้ว มือนางถือกิ่งท้อที่มีใบติดอยู่สองกิ่ง บางครั้งชูขึ้นเหนือศีรษะ บางครั้งบังไว้ตรงหน้า นางโน้มตัวไปที่ห้องโถงกะทันหัน สองแขนขยับ โยนกิ่งท้อสองกิ่งไปยังที่นั่งของสมาชิกครอบครัวสกุลหยวน

กิ่งท้อนี้มีชื่อว่า 'ท้อมงคล' ว่ากันว่าสตรีใดได้รับกิ่งท้อนี้ทายาทที่ให้กำเนิดออกมาอนาคตจะสูงส่งเกินบรรยาย เวลาสกุลใหญ่ชมการร่ายรำจะจัดให้มีสิ่งนี้ด้วยเพื่อความเป็นสิริมงคล ดังนั้นเมื่อเห็นท้อมงคลถูกโยนออกมา สตรีในห้องโถงที่แต่งงานแล้วแต่ยังไม่มีบุตร

จึงพากันลุกขึ้นหมายจะรับ หวีดร้องเสียงดัง แต่กิ่งท้อนี้กลับเหมือนมีมือที่มองไม่เห็นประคองไว้ ลอยไปกลางอากาศช้าๆ ระยะหนึ่งก่อนจะตกลงที่มือเจินซื่อ

เพียงครู่เดียวสายตาของทุกคนพุ่งไปรวมกันที่เจินซื่อที่ยังคงเหม่อลอย ตอนแรกเจินซื่อยังไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น นางก้มลงและเห็น 'ท้อมงคล' หล่นอยู่ตรงหน้า พลันส่งเสียงอุทานและเก็บขึ้นมา สองตาเปล่งประกาย หลิวซื่อมองดูอยู่ไกลๆ และพยักหน้าเล็กน้อย ใจคิดว่าต่อให้นางดื้อรั้นเพียงใดก็ยังคงรู้ว่าหน้าที่ที่สำคัญที่สุดของสตรีคืออะไร

"ข้ากับพี่สาวท่านนี้ช่างมีวาสนาต่อกันโดยแท้ มิสู้อยู่สนทนากันเป็นอย่างไร" เจินซื่อเอ่ยปากพูดด้วยสีหน้าคาดหวัง

คำขอนี้ออกจะวู่วามไปหน่อย หลิวซื่อออดมุ่นคิ้วไม่ได้ นางรำก้าวออกจากผืนผ้าสีขาวช้าๆ คารวะหลิวซื่อและเจินซื่อ "ฟูเหรินเมตตาเดิมทีข้าน้อยควรตอบรับคำเชิญ เพียงแต่สามีเพิ่งเดินทางมาเยี่ยเฉิงไปไหนมาไหนไม่สะดวก หากไม่กลับไปเขาย่อมเป็นห่วง"

เจินซื่อก้มหน้าลง สีหน้าฉายความผิดหวัง หลี่ว์จีที่อยู่ด้านข้างเห็นนางรำแล้วก็ยืนตะลึงอยู่ที่เดิม หลิวซื่อแม้จะเป็นคนใจดีแต่หาใช่คนโง่ย่อมฟังความนัยที่แฝงอยู่ในคำพูดออก ตามธรรมเนียมแม้จะเป็นนางคณิกา แต่งงานแล้วก็ไม่ควรออกมาประกอบอาชีพเดิม บัณฑิตจองหองจากหงหนงผู้นั้นยอมให้นางมาร่ายรำที่จวนสกุลหยวน แสดงว่ามีใจอยากคบหากับครอบครัวของหยวนกง ที่นางรำผู้นี้ปฏิเสธอย่างอ้อมค้อมก็แค่อยากตักตวงผลประโยชน์ให้สามีของนางบ้างเท่านั้น

ทว่านางรำผู้นี้ร่ายรำได้ไม่เลวจริงๆ คำพูดคำจาค่อนข้างเรียบร้อย หากนางอาศัยเรื่องท้อมงคลโน้มน้าวให้เจินซื่อสำรวมได้มิใช่เรื่องที่ดีหรอกหรือ หลิวซื่อจึงยิ้มพูด "ทางสามีเจ้าไม่ต้องกังวล เดี๋ยวข้าจะส่งคน

ไปแจ้งเขาเอง คฤหาสน์ของข้าไม่มีบุรุษ มิสู้เจ้าค้างคืนที่นี่สักคืน... ใช่แล้ว เจ้าชื่ออะไรนะ"

นางรำย่อกายลงอีกครั้ง "ข้าน้อยเตียวฉาน (เตียวเสี้ยน) เจ้าค่ะ"

เช้าวันต่อมารถม้ากะทัดรัดคันหนึ่งพาเริ่นหงซางมาส่งที่โรงเตี๊ยม นางดูกระปรี้กระเปร่ามาก เพียงแต่ตาแดงเล็กน้อย

"สถานการณ์เป็นอย่างไรบ้าง" เฉาพีเข้ามาถาม

เริ่นหงซางใช้ผ้าเช็ดหน้าชุบน้ำจากบ่อน้ำเช็ดเครื่องประทินโฉมบนใบหน้าออก ตอบว่า "ทุกอย่างราบรื่น ภรรยาของหยวนเซ่าหลิวซื่อคุยง่ายทีเดียว ร่ายรำไม่กี่เพลง เอ่ยวาจามงคลไม่กี่คำ เป็นต้นว่าศรีภรรยาทำให้ครอบครัวปรองดองก็ทำให้นางยิ้มแย้มแล้ว...ไม่เหมือนฟูเหรินทั้งหลายของเฉากงเลยจริงๆ"

เฉาพีเหยียดปากอย่างกระอักกระอ่วน ไม่รู้คำพูดนี้นับเป็นการชมมารดาตนได้หรือไม่

"แม่นางเริ่น ตกลงเจ้ายังมีอีกกี่ฐานะกันแน่" หลิวผิงเลื่อมใสจากใจจริง เริ่นหงซางเหมือนคนพันหน้า ตอนที่คิดว่าเข้าใจโฉมหน้าที่แท้จริงของนางแล้ว นางก็จะหมุนตัวแปลงร่างเผยโฉมหน้าอีกอย่างออกมา เมียบ่าวที่เย้ายวนเปี่ยมเสน่ห์ แม่เลี้ยงผู้เมตตาอารี พี่สาวจอมบงการ บัดนี้มีนางรำมากฝีมือที่ทำให้ผู้ชมตกตะลึงเพิ่มมาอีกอย่าง ฐานะของนางช่างมีมากมายเหลือเกิน

"มนุษย์เราอยู่ในช่วงกลียุคจำต้องเรียนรู้ทักษะติดตัวไว้" เริ่นหงซางตอบเสียงเรียบ "ตอนนี้นับว่าข้าได้รับความไว้วางใจเบื้องต้นจากหลิวฟูเหรินแล้ว สองวันนี้ข้าจะไปมาหาสู่ให้มากหน่อย ไม่นานย่อมเข้าออกจวนได้อย่างอิสระ"

"ข้าบอกแล้วอย่างไรว่ากลยุทธ์ของจ้งต๋าไม่มีปัญหา" หลิวผิงพูดอย่างกระหยิ่มใจเล็กน้อย จวนสกุลหยวนเป็นก้าวแรกและก้าวที่สำคัญที่สุดของแผน 'ขว้างหินก้อนเดียวได้นกสี่ตัว' ซือหม่าอี้บอกว่าจวนสกุลหยวนเป็นศูนย์กลางของเมืองเยี่ยเฉิง ทั้งยังเป็นสถานที่ที่เปราะบางที่สุด หากลงมือกับจวนสกุลหยวนได้ย่อมบังคับควบคุมเยี่ยเฉิงได้ทั้งเมือง

"อย่างน้อยตอนนี้ยังไม่มีปัญหา" เริ่นหงชางยังคงรู้สึกไม่ดีกับคนเจ้าเล่ห์ผู้นั้นสักเท่าไร แต่จำต้องยอมรับว่าเขาทำอะไรมีหลักการจริงๆ ที่นางได้รับการแนะนำเข้าไปในจวนสกุลหยวนเป็นเพราะซือหม่าอี้ลอบจัดการอย่างลับๆ แต่กลับไม่มีใครเชื่อมโยงนางเข้ากับซือหม่าอี้

"ใช่แล้ว เจ้าเจอหลี่ว์จีหรือไม่" หลิวผิงถาม

เริ่นหงชางพูดอย่างสะเทือนใจ "หลี่ว์จีเหมือนบิดานางทุกอย่าง ดื้อรั้นหัวแข็งเหมือนหินก้อนหนึ่ง สองมือสองเท้าของนางสวมโซ่ตรวนอยู่ เห็นได้ว่าพยายามหลบหนีหลายครั้งแต่ล้มเหลว หากเป็นคนทั่วไปคงยอมรับชะตาแล้ว แต่นางไม่เคยละความพยายาม ครั้นเจอข้าแล้วคำแรกที่ถามคือจะหนีอย่างไร"

"อย่างนี้แสดงว่า...เหตุการณ์รถม้าล้มคว่ำเมื่อครั้งก่อนไม่ใช่แม่นางน้อยสกุลเจินจะหนีตามบุรุษ แต่เป็นหลี่ว์จีจะหลบหนีอย่างนั้นหรือ" หลิวผิงถาม

"ถูกต้อง แม่นางน้อยสกุลเจินที่ชื่อเจินมี่ผู้นั้นดีต่อหลี่ว์จีทีเดียว ปกป้องนางมาตลอด เมื่อคืนพอข้าโยนท้อมงคลสลักอักษรให้นางก็เข้าใจเจตนาข้าทันที รีบเอ่ยปากรั้งตัวข้าไว้ในจวน ข้าถึงมีโอกาสได้ใกล้ชิดกับหลี่ว์จี...หาไม่แล้วอย่างน้อยก็ต้องใช้เวลาสิบกว่าวันในการบ่มเพาะความรู้สึก ถึงจะมีโอกาสค้างคืนที่นั่น"

เฉาพีได้ยินเรื่องราวของแม่นางน้อยสกุลเจินแล้วก็เหม่อลอย

ไปชั่วครู่อย่างหาได้ยาก หัวสมองย้อนนึกถึงใบหน้าของแม่นางผู้นั้นอย่างคาดไม่ถึง เขารีบสะบัดหัวปัดเงาร่างนางออกจากข้างกายฝูโซ่ว

"การหนีออกไปเมื่อหลายวันก่อนเป็นความคิดของเจินมี่ที่ต้องการช่วยหลี่ว์จีหนีออกจากเยี่ยเฉิง หากไม่เพราะเจอคุณชายรองเข้าพวกนางเกือบจะทำสำเร็จแล้ว เมื่อคืนแม่นางเจินบ่นเจ้าไม่น้อยเลยล่ะ" เริ่นหงชางเหลือบมองเฉาพีคล้ายเจตนาและไม่เจตนา ทำเอาเขาหน้าแดงก่ำ

"อย่างนี้แสดงว่านางก็เป็นคนกันเองน่ะสิ" หลิวผิงพูด

"ก็ไม่แน่" เริ่นหงชางทำหน้าปวดหัว "แม่นางผู้นี้มีความคิดเป็นของตัวเอง ยากที่จะได้รับอิทธิพลจากคำพูดของคนอื่น นางต้องการช่วยหลี่ว์จีให้พ้นทุกข์ แต่นางจะทำตามวิธีการของนางเอง ต่อต้านคนอื่นๆ มาก เมื่อคืนข้าลองโน้มน้าวนางแล้วแต่ล้วนล้มเหลว แม่นางผู้นี้คาดเดาไม่ได้ หากควบคุมนางไม่ได้นางมีแต่จะสร้างปัญหาให้แผนการทั้งหมดของพวกเรา"

หลิวผิงสงสัย "ทำไมเจินมี่ต้องช่วยเหลือหลี่ว์จีด้วย นางเป็นสะใภ้รองสกุลหยวนไม่ใช่หรือ ไฉนจึงช่วยเหลือคนนอกเล่า"

เริ่นหงชางผลิยิ้มประหลาดเจือแววฉงนเล็กน้อย "เจินมี่ผู้นี้แปลกพิลึกโดยแท้ เจ้าว่านางโง่ อันที่จริงนางเฉลียวฉลาดมาก แต่ถ้าจะว่านางฉลาด บางครั้งก็บ้าๆ บอๆ มีความคิดเหลวไหลนับไม่ถ้วน"

"หมายความว่าอย่างไร" เฉาพีแทรกขึ้นมากะทันหัน ใบหน้าเต็มไปด้วยความอยากรู้

เริ่นหงชางตอบ "ข้าถามนางเหมือนกันว่าเหตุใดจึงช่วยหลี่ว์จี คำตอบของเจินมี่คือสิ่งที่นางเกลียดที่สุดคือพันธนาการ นางถูกขังอยู่ในเยี่ยเฉิงมานานเกินไปจนหายใจลำบาก ปรารถนาจะได้วิ่งทะยาน

อย่างอิสระ การช่วยหลี่ว์จีก็เท่ากับช่วยตัวนางเอง ข้าถามนางว่าไม่ชอบการแต่งงานครั้งนี้หรือ พวกเจ้าทายสิว่านางตอบอย่างไร นางตอบว่าการตัดสินใจของบิดามารดาล้วนเป็นความหลงผิด วาจาของแม่สื่อมีแต่คำพูดเหลวไหล การเลือกคู่ครองต้องแล้วแต่ความพอใจของตัวเองจึงจะดีที่สุด"

"เรื่องนี้ออกจะผิดจารีตประเพณีไปหน่อยจริงๆ มิน่าหลิวฟูเหรินกับเจ้าล้วนต้องปวดหัว" หลิวผิงพูด

"นี่ยังไม่เท่าไร นางยังบอกว่าแม้บัดนี้จะแต่งให้หยวนซีแล้ว ก็ใช่ว่าจะติดตามเขาไปชั่วชีวิต ไม่แน่โลกนี้อาจยังมีซือหม่าเซียงหรูที่รอพบกับจั๋วเหวินจวินอย่างนางอยู่ก็เป็นได้"

หลิวผิงกับเฉาพีฟังแล้วถึงกับพูดไม่ออก

ซือหม่าเซียงหรูเป็นกวีชื่อดังในสมัยจักรพรรดิจิ่งตี้และจักรพรรดิอู่ตี้ เคยใช้บทเพลง 'หงส์วอนรัก' สร้างความประทับใจให้กับบุตรสาวของจั๋วหวังซุน จั๋วเหวินจวินที่เพิ่งเป็นม่ายในงานเลี้ยงของจั๋วหวังซุนในอำเภอหลินฉยง จั๋วเหวินจวินไม่สนใจเสียงคัดค้านของครอบครัวหนีไปเฉิงตูกับซือหม่าเซียงหรู กลายเป็นตำนานความรักอันงดงาม บัดนี้เจินมี่เอาจั๋วเหวินจวินมาแทนตัวเอง นั่นย่อมเท่ากับอยากให้สามีของตนตายเร็วๆ...แม้พวกเขาจะไม่มีความรู้สึกดีต่อหยวนซี แต่ภรรยาเขาคิดเรื่องเช่นนี้ทุกวี่วันช่างน่าเวทนาโดยแท้

"อันที่จริงคำพูดนี้ใช่ว่าไม่มีเหตุผลเสียทีเดียว บุรุษขอเพียงมีความสามารถผู้คนย่อมสนับสนุน แล้วไฉนสตรีจะขอเพียงมีความสามารถถึงจะออกเรือนไม่ได้เล่า" เฉาพีพูด แต่ครั้นพูดคำนี้จบก็พบว่าเริ่นหงซางกับหลิวผิงต่างมองเขาด้วยสายตาครุ่นคิด ในใจพลันบังเกิดลางสังหรณ์ไม่ดี

หลิวผิงพูด "ข้าพลันเกิดความคิดอย่างหนึ่ง"

เริ่นหงซางพูด "ข้าก็เกิดความคิดอย่างหนึ่ง"

หลิวผิงหันหน้ามา ยิ้มร่ามองเฉาพี "คุณชายรอง ได้ยินว่าความรู้เจ้าไม่เลว ทั้งยังเคยสนทนากับเถียนเฟิงทั้งคืน"

เฉาพีประหม่าขึ้นมาทันใด เหงื่อซึมฝ่ามือ "แล้วอย่างไรล่ะ"

"หากจะกล่าวถึงความรู้ความสามารถ เจ้านับว่าโดดเด่นกว่าเด็กหนุ่มวัยเดียวกัน จะกล่าวว่าเจ้าเป็นซือหม่าเซียงหรูกลับชาติมาเกิดก็ไม่เกินไปนักกระมัง"

หลิวผิงพูด "จวนสกุลหยวนเป็นส่วนสำคัญในแผนการของพวกเรา บัดนี้แม่นางเริ่นได้รับความเชื่อถือจากหลิวซื่อแล้ว หากควบคุมเจินมี่ได้อีกคนโอกาสสำเร็จย่อมเพิ่มขึ้นอีกหลายส่วน"

"มีแม่นางเริ่นก็เพียงพอแล้วมิใช่หรือ" เฉาพีลนลานร้อนใจโบกไม้โบกมือเป็นพัลวัน

เริ่นหงซางส่ายหน้าอย่างถูกจังหวะ "เจินมี่ได้รับฉายาว่าปราชญ์หญิงมาตั้งแต่เด็ก เพียบพร้อมทั้งรูปโฉมและความสามารถ แม่นางน้อยผู้นี้มิอาจทำให้คล้อยตามด้วยอารมณ์ ได้แต่โน้มน้าวด้วยเหตุผล...อย่างหลังเป็นสิ่งที่ข้าไม่ถนัด"

หลิวผิงพูดเสริม "เจินมี่เป็นส่วนสำคัญของแผนการ อีกอย่างเจ้าก็ไม่เสียหายอะไรนี่นา"

เฉาพีแทบจะถูกสองคนนี้บีบคั้นจนจนมุม ทันใดนั้นเสียงเคาะประตูพลันดังขึ้น เขาเหมือนได้รับอภัยโทษรีบวิ่งไปเปิดประตูเร็วรี่ ครั้นประตูเปิดออกก็เห็นว่าที่แท้ผู้มาคือซินผียืนอยู่นอกประตู ซินผีไม่ได้ใส่ใจสีหน้าแปลกประหลาดของซูถง* ผู้นี้นัก ถามตรงๆ ว่า "เจ้านายของเจ้าล่ะ"

* ซูถง หมายถึงเด็กรับใช้ที่เป็นเพื่อนเรียนหรือช่วยงานด้านเอกสารหนังสือให้ตระกูลเศรษฐีในสมัยโบราณ และอาจช่วยงานจิปาถะด้วย

"อยู่ในห้อง" เฉาพีพาซินผีเข้าไป จากนั้นอ้างว่าจะไปตักน้ำและวิ่งออกไป เริ่นหงชางหลบเข้าไปในห้องด้านใน

ซินผีมองแผ่นหลังของเริ่นหงชางจากไป ก่อนตะคอกใส่หลิวผิงทันที "ฝีมือของเจ้าช่างร้ายกาจนัก!"

หลิวผิงทำหน้างุนงง ซินผีแค่นเสียงเย็นชาแล้วโยนป้ายเอวชิ้นหนึ่งให้ หลิวผิงรับไว้ พบว่านี่เป็นป้ายลายหมีที่ทำจากทองแดง บนนั้นสลักคำว่า 'ดำเนินเสรี' เอาไว้

"มีป้ายนี้แล้วเจ้าย่อมเข้าออกได้อิสระทั้งในและนอกเมืองเยี่ยเฉิง ไม่ต้องถูกค้นตัว...เจ้าร้ายกาจทีเดียว ข้าแค่กดข่มเจ้าไว้ไม่กี่วัน เจ้าก็ไปเปิดทางให้ตัวเองที่จวนสกุลหยวนเสียแล้ว"

น้ำเสียงของซินผีเต็มไปด้วยแววตำหนิ ตอนแรกที่เขาปล่อยบัณฑิตจองหองผู้นี้เข้ามาในเมือง เดิมทีคิดจะลดความหยิ่งจองหองอีกฝ่ายสักหน่อย จากนั้นเก็บไว้ใช้เอง แต่คิดไม่ถึงว่าใช้เวลาเพียงไม่กี่วันก็ไปสานสัมพันธ์ผ่านช่องทางอื่นเสียแล้ว

หลิวผิงปัดผมที่ยุ่งเหยิงไปข้างหลัง อธิบายอย่างจนใจ "หลิวฟูเหรินชอบบทเพลงและการร่ายรำ เอ่ยปากขอร้อง ผู้น้อยจะปฏิเสธได้อย่างไรเล่า"

ซินผียิ้มเย็น "ผู้คนล้วนว่าเจ้าจองหอง ข้าว่าเจ้าปราดเปรื่องกว่าใครทั้งนั้น ใช้เมียบ่าวเบิกทาง ช่างมีเกียรติเสียเหลือเกิน" เขาชะงักครู่หนึ่ง ดึงหลิวผิงเข้ามาใกล้อีกนิด "อย่าคิดว่าข้าไม่รู้ภูมิหลังของเจ้า สวินเฉินเป็นสหายเก่าของข้า เขาไม่เคยรับลูกศิษย์อย่างเจ้ามาก่อน"

จุดอ่อนนี้เดิมทีซินผีตั้งใจว่าจะเก็บไว้ใช้ตอนสุดท้าย แต่บัณฑิตจองหองผู้นี้กำลังจะหลุดจากการควบคุมไปแล้ว จึงต้องเอ่ยวาจาข่มขู่ออกมา

เป็นไปตามคาด 'หลิวเหอ' ฟังคำพูดนี้แล้วพลันรีบคุกเข่า

ประสานมืออย่างลนลานทันที บอกว่าเขาถูกซือหม่าอี้รังแกอย่างหนัก ด้วยความโมโหชั่วขณะจึงคิดถึงการใช้เมียบ่าวเบิกทาง หาได้จะตั้งตัวเป็นปรปักษ์กับซินผี

ท่าทีของซินผีดีขึ้นเล็กน้อย ตบไหล่เขา "วันนั้นที่ข้าเข้าข้างซือหม่าอี้ อันที่จริงเป็นเพราะเขาเป็นคนโปรดของเสิ่นเพ่ย เสิ่นเพ่ยผู้นี้จิตใจคับแคบ หากข้าช่วยเจ้า เจ้าต้องถูกเขาแก้แค้นแน่ คนหนุ่มคัดลอกตำรามากหน่อยถือเสียว่าเป็นการเพิ่มพูนความรู้ ข้าทำเช่นนี้ก็เพื่อปกป้องเจ้า"

นัยแฝงในคำพูดของซินผีค่อนข้างชัดเจน เขากำลังดึงบัณฑิตที่ไม่ใช่ฝ่ายจี้โจวมาเป็นพวกอยู่ตลอด บัดนี้หลิวผิงมีชื่อเสียงโด่งดังในหมู่บัณฑิต เป็นบุคคลที่ต้องดึงมาไว้ในมือ

หลิวผิงลอบหัวเราะในใจ ทั้งหมดนี้เป็นไปตามที่ซือหม่าอี้คาดการณ์ทุกประการ พอเขาส่งตัวเริ่นหงชางไปที่จวนสกุลหยวน ซินผีก็นั่งไม่ติดที่ทันที

'หลิวเหอ' ผงกศีรษะเห็นด้วยติดๆ กัน ซินผีพูดต่อ "ตอนนี้เจ้ามีป้ายพกผ่านทางแล้ว เคลื่อนไหวสะดวกขึ้นมาก ยังต้องการอะไรก็บอกข้ามาแล้วกัน"

หลิวผิงรู้สึกว่าโอกาสเหมาะมาถึงแล้วจึงโค้งคำนับจนสุดอีกครั้ง "อันที่จริงข้ามีคำขอร้องที่ไม่เหมาะสมอยู่ข้อหนึ่ง อยากขอให้ซินเซียนเชิงช่วยเหลือ" จากนั้นเขาขยับไปข้างหูซินผี พูดเสียงเบาหลายประโยค ซินผีเลิกคิ้ว จวบจนฟังคำพูดหลิวผิงจบแล้วคิ้วที่เลิกขึ้นยังไม่ลดลงมา สุดท้ายก็ตอบเสียงขรึมว่าข้าขอใคร่ครวญดูก่อน จากนั้นหันหลังจากไป

หลังส่งซินผีจากไปแล้วหลิวผิงก็จัดเครื่องแต่งกายเดินออกไปเช่นกัน พวกหลูอวี้กับหลิ่วอี้มาหาเขา ดึงออกไปดื่มสุรา หลิวผิงชอบอยู่กับพวกเขาทีเดียว ไม่ต้องมีกฎระเบียบมากมาย ความรู้สึกเหมือนตอน

กินดื่มเที่ยวเล่นกับพวกพี่น้องสกุลซือหม่าสมัยอยู่อำเภอเวินเซี่ยน พวกเขาหาร้านสุราแห่งหนึ่ง หลูอวี้จ่ายเงินเหมาร้าน ข้ารับใช้ของพวกเขายืนอยู่หน้าประตูกลุ่มใหญ่

เมืองเยี่ยเฉิงไม่ได้อยู่แนวหน้า เสบียงอาหารเพียงพอจึงไม่ห้ามการดื่มสุรา ดังนั้นคนเหล่านี้จึงชนจอกกันดื่มอย่างเบิกบานสำราญใจ พอเมาได้ที่พวกเขาก็เริ่มตบโต๊ะร้องด่าบัณฑิตฝ่ายจี้โจวที่นำโดยเสิ่นหรง เรื่องนี้แทบจะกลายเป็นหัวข้อที่พวกเขาต้องคุยทุกครั้งที่มารวมตัวกัน หลิ่วอี้พูดเรื่องจิปาถะมากมายตั้งแต่ท่าทีของทหารเฝ้าเมืองไปจนถึงคำสั่งจากจวนบัญชาการของท่านมหาขุนพล เสิ่นเพ่ยสร้างความลำบากให้พวกเขาแทบทุกทาง หลูอวี้เตือนเขาหลายครั้งให้เบาเสียงลงหน่อย หลิวผิงเองก็เอ่ยปากตักเตือน

หลิ่วอี้โวยวายด้วยความเมา "พี่หลิว คนอย่างท่านไฉนจึงหวาดเกรง ไม่กล้าพูด คงมิใช่ถูกซือหม่าอี้ข่มจนหวาดกลัวไปแล้วกระมัง"

หลิวผิงเอ่ยอย่างดูแคลน "คนที่ดีแต่ประจบผู้มีอำนาจไหนเลยจะคู่ควรให้ข้าหวาดกลัว ก็แค่พวกถือคติ 'วิญญูชนไม่อยู่ใต้กำแพงอันตราย' เท่านั้น"

"ฮ่าๆ พี่หลิว ท่านบอกว่าเยี่ยเฉิงแห่งนี้เป็นกำแพงอันตรายหรือ" หลิ่วอี้หัวเราะเสียงดัง

หลิวผิงตอบ "แล้วเจ้าว่าผู้ช่วยเสิ่นกักขังพวกเราไว้ในเยี่ยเฉิง ไม่ให้ออกไปมีเจตนาอะไรกันแน่ ปากก็อ้างว่าเพื่องานชุมนุมบัณฑิต ข้าว่าพวกเราไม่ได้เดินทางมาศึกษาเล่าเรียน แต่มาเป็นตัวประกันต่างหาก ตอนนี้ทัพหยวนกับเฉากำลังรบกันอย่างดุเดือด หากกวนตู้เกิดการเปลี่ยนแปลงหรือท่าทีสกุลของพวกเราเกิดการเปลี่ยนแปลง กำแพงอันตรายนี้จะถล่มลงมาทับพวกเราจนแหลกสลาย บอกตามตรง

หากรู้แต่แรกว่าเยี่ยเฉิงอันตรายขนาดนี้ข้าไม่มีทางมาที่นี่หรอก"

ในร้านสุราเงียบลงทันใด หลิ่วอี้ยังคงซักต่อไม่ลดละ "พี่หลิว อย่างไรท่านก็เข้ามาอยู่ในนี้แล้ว ท่านว่าควรทำอย่างไรเล่า"

หลิวผิงตอบ "มนุษย์จำต้องช่วยเหลือตัวเองก่อน สวรรค์จึงจะช่วยเหลือเรา"

ทุกคน ณ ที่นั้นล้วนเป็นบัณฑิต ต่างรู้ว่าคำกล่าวนี้มาจาก 'คัมภีร์อี้จิง' หลิวผิงน้ำเสียงเปลี่ยนไป ชูจอกยิ้มพูด "ข้าเพียงแต่พูดส่งเดชเท่านั้น คำพูดเหลวไหลไร้สาระ พวกเรามาดื่มสุราต่อกันเถอะ"

บัณฑิตที่ไม่ได้มาจากจี้โจวเหล่านี้แลกเปลี่ยนสายตากัน ก่อนหน้านี้พวกเขาก็มีลางสังหรณ์ เพียงแต่ไม่มีใครกล้าพูดออกมาอย่างโจ่งแจ้งเหมือนหลิวผิงเท่านั้น เสียงโหวกเหวกในร้านสุราเบาลงไม่น้อย หลูอวี้รีบเอ่ยว่า "พี่หลิว ท่านเมาแล้ว"

หลิวผิงถือโอกาสลุกขึ้น "ข้าดื่มมากเกินไปหน่อยจริงๆ พวกเจ้าดื่มกันต่อเถอะ ข้าจะออกไปเดินเล่นสักหน่อย"

ออกจากร้านสุราแล้วสายตาของหลิวผิงที่เดิมทีเลื่อนลอยพลันเปลี่ยนเป็นกระจ่างใส สุราแค่นี้สำหรับเขาแล้วไม่เป็นปัญหา เขาเดินไปเรื่อยๆ ทหารตามทางเห็นป้ายพกผ่านทางของเขาต่างไม่กล้าถามมาก ลดเลี้ยวไปมา ไม่นานก็เดินเข้าไปในตรอกเงียบสงบแห่งหนึ่ง ตรอกแห่งนี้ด้านข้างเป็นศาลเจ้าที่เก่าโทรม ไม่มีคนมากราบไหว้บูชาแล้ว บริเวณนี้จึงไม่ค่อยมีคน

เขาเพิ่งจะเข้าไปซือหม่าอี้ก็ผลุบออกมาจากด้านหลังรูปปั้น ดึงใยแมงมุมบนหัวออก สีหน้าหมดความอดทน "เจ้ามาช้าจริงๆ"

หลิวผิงฉีกยิ้มพูด "ถูกบัณฑิตพวกนั้นรั้งตัวชวนดื่มหลายจอก แต่ไม่เสียเวลาเปล่า คำพูดข้าพวกเขารับฟังเข้าไปแล้ว"

ภายนอกเขากับซือหม่าอี้เป็นศัตรูคู่แค้นกัน มิอาจติดต่อกันโดยตรง ในโรงเตี๊ยมในเยี่ยเฉิงผู้คนพลุกพล่าน ต้องอาศัยเฉาพีส่งข่าว แต่คำพูดบางอย่างแม้แต่เฉาพีก็ต้องปิดบัง ดังนั้นพวกเขาจึงได้แต่พบกันในสถานที่ลับตาคนในเมือง

ซือหม่าอี้ถาม "ความคืบหน้าเป็นอย่างไรบ้าง"

หลิวผิงตอบ "ราบรื่นมาก แม่นางเริ่นเข้าไปในจวนสกุลหยวนแล้ว ป้ายพกผ่านทางก็ได้มาแล้ว เมื่อครู่ข้ายังคุยกับซินผีครู่หนึ่ง เขาบอกว่าจะพิจารณา"

ซือหม่าอี้ส่งเสียง "อืม" คำหนึ่ง "ทางข้าเตรียมพร้อมพอสมควรแล้ว แต่เจ้าจะไม่พิจารณาข้อเสนอของข้าจริงๆ หรือ ขว้างหินก้อนเดียวได้นกห้าตัวเชียวนะ" เขายื่นนิ้วทั้งห้าออกไปโบกไปมาตรงหน้าหลิวผิง

หลิวผิงกัดริมฝีปาก ยังคงส่ายหน้าอย่างยืนกราน "ไม่ได้ จ้งต๋า เรื่องนี้ข้าไม่มีทางตกลง"

"หากสังหารเฉาพีในเมืองเยี่ยเฉิงจะเป็นประโยชน์ต่อราชวงศ์ฮั่นมาก" ซือหม่าอี้โน้มน้าวอย่างไม่ยอมแพ้ ถึงขั้นลืมวางท่าเหมือนยามปกติ ตอนแรกที่เขาวางกลยุทธ์นี้ก็บอกหลิวผิงแล้วว่าถือโอกาสสังหารเฉาพีได้ เฉาพีเป็นบุตรชายสายตรงของเฉากง ป้ายความผิดนี้ไปให้หยวนเซ่า ทางเลือกต่อจากนี้ย่อมมีอีกมาก มีพื้นที่ขยับขยายได้อีกเยอะ แต่หลิวผิงไม่เห็นด้วยมาตลอด เรื่องนี้ทำให้ซือหม่าอี้ร้อนใจเล็กน้อย

"เจ้าคนคร่ำครึ เจ้าแบกรับหน้าที่ในการฟื้นฟูราชวงศ์ฮั่นอยู่ อย่าได้มาใช้ความเมตตาเยี่ยงสตรี!" ซือหม่าอี้พูดเสียงขุ่น

หลิวผิงหลับตา ยามนี้สิ่งที่ผุดขึ้นในหัวคือมือที่เฉาพียื่นเข้ามาช่วยเหลือเขาในแม่น้ำหวงเหอ ในฐานะบุตรชายของศัตรูทางการเมือง หลิวผิงยอมรับว่าการตายของเฉาพีมีคุณค่ามากทีเดียว แต่เด็กคนนี้

เดินทางมายังสมรภูมิที่กวนตู้เพราะไว้วางใจตน ทั้งยังช่วยชีวิตตนไว้ในช่วงเวลาวิกฤต สำหรับหลิวผิงการทำเช่นนี้ไม่ใช่การโจมตีศัตรู แต่เป็นการหักหลังสหาย ทางเลือกเช่นนี้ไม่ใช่หลักการของเขา

"เฉาพียังมีคุณค่ากับพวกเรา" หลิวผิงเอ่ยปากช้าๆ เล่าเรื่องของเจินมี่ให้ฟัง

ซือหม่าอี้ฟังจบสีหน้ายังคงขุ่นเคือง แต่พริบตาเดียวก็เก็บโทสะกลับไป ดีดนิ้วอย่างคล่องแคล่ว รอยยิ้มผ่อนคลายกลับคืนมา "ที่เจ้าพูดก็มีเหตุผล หากเฉาพีควบคุมเจินมี่ได้ย่อมเป็นประโยชน์ต่อแผนการของพวกเราอย่างยิ่งยวด"

ครั้งนี้กลับเป็นหลิวผิงที่สงสัย พี่น้องของเขาคนนี้เวลาโมโหหมายถึงพายุฝนกำลังจะมา แต่เวลาเขาผลิยิ้มออกมาอย่างไร้สาเหตุกลับหมายถึงหายนะที่ร้ายแรงยิ่งกว่า

"มาเถอะ พวกเรามาคุยรายละเอียดกัน" ซือหม่าอี้ไม่เปิดโอกาสให้หลิวผิงได้สงสัยด้วยซ้ำ เร่งดึงเขาให้นั่งขัดสมาธิและเริ่มพูดไม่หยุด

หลิวผิงไม่สะดวกจะขัดคำพูด ได้แต่รับฟังอย่างอดทน ข้อสงสัยนั้นจึงไม่มีโอกาสเอ่ยออกมาเสียที

ซือหม่าอี้พูดด้วยสีหน้าปกติธรรมดา แต่ในหัวกลับวาดภาพอีกภาพที่ต่างออกไป เขากับหลิวผิงมีจุดหนึ่งที่คล้ายคลึงกัน

ไม่มีทางทำร้ายพี่น้องของตัวเองเด็ดขาด เพียงแต่อะไรที่เรียกว่าทำร้าย อะไรที่เรียกว่าช่วยเหลือ ความเข้าใจของทั้งสองแตกต่างกันไปเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

วันนี้ผู้คนในจวนสกุลหยวนส่งเสียงดังจอแจ ทุกคนต่างยุ่งง่วนกับงานเลี้ยงฉลองวันเกิดหลิวซื่อ เดิมทีหลิวซื่อบอกว่าแนวหน้ากำลังทำศึก

ไม่จำเป็นต้องจัดงานใหญ่โต แต่นางรำที่ชื่อเตียวฉานผู้นั้นในหัวมีความคิดสร้างสรรค์ต่างๆ นานา นางไปเดินนอกเมืองเยี่ยเฉิงรอบหนึ่ง เชิญนักแสดงที่เป็นชาวบ้านมาราวสองร้อยคน จัดลานขนาดเล็กยี่สิบกว่าลานทั้งในและนอกจวนสกุลหยวน

นักแสดงเหล่านี้บ้างเต้นระบำตัวอ่อน บ้างตีกลอง ยังมีบางส่วนแสดงปาหี่และบังคับสัตว์ มีคนที่มาจากดินแดนตะวันตกแสดงการกลืนไฟด้วย แต่ละคนต่างแสดงทักษะความสามารถอันน่าตื่นตาตื่นใจ ทุกลานจะมีการแสดงสามวัน ภายในสามวันนี้ผู้ที่อาศัยอยู่ในเยี่ยเฉิง ขอเพียงเอ่ยคำพูดอวยพรที่เป็นมงคลล้วนมารวมตัวกันหน้าจวนสกุลหยวนเพื่อชมการแสดงรอบนอกได้...แน่นอน การแสดงที่น่าสนใจอย่างแท้จริงล้วนจัดอยู่ภายในจวน มีเพียงแขกที่มาอวยพรเท่านั้นที่ได้รับอนุญาตให้เข้าไป

นักแสดงเหล่านี้ตอนอยู่นอกเมืองล้วนเป็นชาวบ้านที่อดอยาก ส่วนชาวบ้านในเยี่ยเฉิงน้อยครั้งที่จะได้เห็นงานเฉลิมฉลองที่อนุญาตให้ทุกคนมีส่วนร่วมได้ การเอ่ยคำอวยพรคำหนึ่งไม่เสียหายอะไร ทุกคนต่างพากันไปชมความครึกครื้น วันเกิดของประมุขหญิงสกุลหยวนขุนนางทุกระดับไม่มีใครไม่กล้ามา ดังนั้นงานฉลองวันเกิดครั้งนี้จึงคึกคักอย่างยิ่ง มีหน้ามีตายิ่งกว่าครั้งไหนๆ อีกทั้งค่าใช้จ่ายยังไม่สูงสร้างความเบิกบานใจให้หลิวซื่อมาก ชมเตียวฉานไม่หยุดว่าเป็นผู้มีความสามารถโดยแท้

ท่ามกลางเสียงเอะอะจอแจนี้เสิ่นเพ่ยถือจอกสุรา ย่ำเท้าด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ ทิวทัศน์รอบด้านกระตุ้นความสนใจของเขาไม่ได้เลย ทั้งยังไม่มีใครกล้าเข้ามารบกวนผู้ปกครองสูงสุดของเมืองเยี่ยเฉิงผู้นี้พูดตามตรง สถานการณ์เช่นนี้มีแต่จะทำให้เขาว้าวุ่นใจ สองวันนี้

เยี่ยเฉิงที่เคร่งขรึมกลายเป็นตลาดสดไปแล้ว ชนชั้นต่ำกล้าเดินเหินไปมาทุกหนแห่งอย่างอิสระ หากไม่ติดที่ต้องเกรงใจหลิวซื่อป่านนี้เสิ่นเพ่ยสั่งยุติงานฉลองนี้ไปแล้ว

"บัณฑิตจองหองที่ชื่อหลิวเหอผู้นั้น เมียบ่าวของเขาพอมีฝีมืออยู่บ้างจริงๆ" เสิ่นหรงหลานชายของเสิ่นเพ่ยเดินอยู่ข้างผู้เป็นอา กวาดตามองไปรอบด้านอย่างตื่นเต้น

เสิ่นเพ่ยหัวเราะหยัน "ฮึ บัณฑิตจองหองอะไรกัน ก็แค่คนที่ใช้เมียเป็นใบเบิกทางเท่านั้น คนประเภทนี้มีแต่ผู้ช่วยซินเท่านั้นล่ะที่ให้ความสำคัญ ใช่แล้ว หรงเอ๋อร์ ข้าได้ยินว่าเจ้าส่งคนไปจัดการซูถงของเขา สุดท้ายล่วงเกินรถม้าของเจินฟูเหรินเข้า"

เสิ่นหรงสีหน้าเปลี่ยนไปเล็กน้อย ได้แต่ยอมรับ เสิ่นเพ่ยไม่โกรธอะไรเพียงเอ่ยเตือนเสียงเรียบ "วันหน้าจะทำอะไร ถ้าไม่ทำคือไม่ทำเลย ถ้าจะทำต้องทำให้ถึงที่สุด อย่าปล่อยให้คนอื่นจับจุดอ่อนได้ ครั้งนี้หากไม่เพราะจ้งต๋าลงมือรวดเร็วข้าย่อมต้องเปลืองแรง"

"ท่านอาสั่งสอนถูกต้องแล้วขอรับ" เสิ่นหรงรับคำอย่างว่าง่าย ถือโอกาสนี้ซับเหงื่อเย็นไปด้วย

"ตอนนี้เจ้าอย่าอยู่ในเยี่ยเฉิงเลย บัดนี้สองทัพเผชิญหน้ากันอยู่ที่กวนตู้ รอไว้ถึงเวลาส่งเสบียงกรังอาวุธชุดต่อไป เจ้าติดตามกองทหารไปด้วย หาประสบการณ์ในสนามรบบ้าง วันหน้าเมื่ออยู่ต่อหน้านายท่านจะได้มีผลงาน"

"กำลังทหารของหยวนกงเป็นฝ่ายได้เปรียบ ไฉนจึงไม่โจมตีอีกฝ่ายให้พ่ายแพ้ในคราวเดียวเสียเลย" เสิ่นหรงถาม

เสิ่นเพ่ยยิ้มตอบ "เรื่องนี้เจ้าไม่เข้าใจเสียแล้ว ตำราพิชัยสงครามมีกล่าวถึงกลยุทธ์ไม่รบแต่ทำให้ศัตรูยอมจำนนได้ ตอนนี้หากทำสงคราม

ตัดสินแพ้ชนะกับเฉาอาหม่าน แม้จะได้รับชัยชนะความเสียหายก็ย่อมไม่น้อย ยังเป็นการเปิดโอกาสให้พวกที่มักใหญ่ใฝ่สูงรอบด้านลงมือได้ แต่หากดึงเวลาไปอีกสองสามเดือน รอจนเสบียงอาหารของทัพเฉาถูกใช้หมดสิ้นและพ่ายแพ้ไปเอง ย่อมยึดครองสวี่ตูได้โดยไม่สูญเสียกำลังทหาร เก็บพลังของทัพใหญ่ไว้ ทางใต้และทางตะวันตกยังมีโอกาสได้ใช้"

พูดถึงตรงนี้ เสิ่นเพ่ยพลันถามว่า "ตอนนี้เถียนเฟิงอยู่ในคุกเป็นอย่างไรบ้าง"

เสิ่นหรงตอบ "เหมือนเดิม เขาสงบมาก ด่าคนเป็นบางครั้ง"

เสิ่นเพ่ยตอบ "ดีร้ายอย่างไรเขาก็เป็นตัวใหญ่ของฝ่ายจี้โจว กำลังที่กระจัดกระจายอยู่ในเยี่ยเฉิงมีไม่น้อย จำไว้ว่าเรื่องอาหารการกินต้องดูแลอย่างดี แค่ไม่อนุญาตให้ติดต่อกับใครเท่านั้น" พูดจบเสิ่นเพ่ยก็เอ่ยความคิดในใจออกมากะทันหัน "บัดนี้เถียนเฟิงถูกกักขัง จวี่โซ่วสูญเสียความโปรดปราน ฝ่ายจี้โจวอยู่ในช่วงขาดผู้นำ หากกวนตู้ได้รับชัยชนะฝ่ายหนานหยางของพวกเราย่อมผงาดขึ้นโดยสมบูรณ์"

ขณะสองคนกำลังคุยกันพลันเห็นซือหม่าอี้เดินเข้ามา ซือหม่าอี้เห็นอาหลานสกุลเสิ่นแล้วจึงรีบเข้ามาคารวะ เสิ่นเพ่ยผลิยิ้มอย่างหาได้ยากยิ่ง "จ้งต๋า ไฉนเจ้าจึงวิ่งมาดูของจำพวกนี้ได้"

ซือหม่าอี้ตอบว่า "ข้ามาอวยพรวันเกิดหลิวฟูเหริน กำลังจะกลับพอดี"

แม้ซือหม่าอี้จะเป็นชาวเหอเน่ย แต่เสิ่นเพ่ยชื่นชมเขามาก มักเรียกมาสนทนาด้วยบ่อยๆ ปฏิบัติต่อซือหม่าอี้เสมือนเป็นชาวจี้โจวคนหนึ่ง เสิ่นหรงก็สนิทสนมกับซือหม่าอี้มาก โดยเฉพาะหลังจากที่ซือหม่าอี้ช่วยฆ่าปิดปากอันธพาลพวกนั้นให้เสิ่นหรงยิ่งเคารพนับถืออีกฝ่าย

ขณะสามคนพูดคุยเรื่อยเปื่อยซือหม่าอี้พลันถามขึ้นว่า "ได้ยินว่าเพื่องานเลี้ยงวันเกิดครั้งนี้ใต้เท้าตั้งใจเห็นชอบสารเข้าเมืองหลายร้อยฉบับ?"

เสิ่นเพ่ยตอบ "ใช่แล้ว ล้วนเป็นพวกคนเร่ร่อนที่นางรำที่ชื่อเตียวฉานผู้นั้นรับมาจากนอกเมือง ครั้งนี้หากไม่เพราะงานเลี้ยงวันเกิดของหลิวฟูเหรินพวกเขาไม่มีสิทธิ์เข้าเมืองแน่นอน"

"เสมียนของท่านอายุงง่วนกับเรื่องนี้ตั้งครึ่งค่อนคืน" เสิ่นหรงยิ้มพูด

"ความลำบากของท่านนับว่าคุ้มค่า งานครั้งนี้จัดอย่างครึกครื้น หลิวฟูเหรินเองก็ดีใจมาก" ซือหม่าอี้กวาดตามองลานแสดงซ้ายขวาพูดอย่างอารมณ์ดี "ก่อนหน้านี้ไม่เคยสังเกตเลยว่าละแวกเมืองเยี่ยเฉิงของพวกเราจะเป็นแหล่งรวมพยัคฆ์ซุ่มมังกรซ่อน*"

เสิ่นเพ่ยฟังแล้วสีหน้าขรึมลงทันที คำพูดนี้ของซือหม่าอี้แฝงความหมายลึกซึ้ง

คนเร่ร่อนพวกนี้ร่ายรำและเล่นปาหี่ได้ แต่ในเยี่ยเฉิงไม่มีใครรู้เลยเช่นนั้นบางทีคนเร่ร่อนพวกนี้อาจมีทักษะพิเศษอื่นๆ ก็ได้ เยี่ยเฉิงยิ่งไม่มีทางรู้ บัดนี้คนหลายร้อยคนที่ไม่รู้ภูมิหลังเหล่านี้มาเคลื่อนไหวอยู่ใจกลางเมืองเยี่ยเฉิง...จวนสกุลหยวน

หากคิดต่อไป...เสิ่นเพ่ยรู้สึกสั่นสะท้านทั้งที่ไม่หนาว

เวลานี้เขาเห็น 'หลิวเหอ' ถูกพวกหลูอวี้กับหลิ่วอี้ห้อมล้อมเดินเข้ามานอกจวนมีคนกลุ่มใหญ่ยืนอยู่ ล้วนเป็นข้ารับใช้ของบัณฑิตจากท้องถิ่นต่างๆ สีหน้าของเสิ่นเพ่ยย่ำแย่กว่าเดิม

"วันนั้นผู้ช่วยซินมาหาข้า บอกว่าโรงเตี๊ยมในเยี่ยเฉิงไม่เพียงพอที่จะรองรับคนอีกแล้ว จึงเสนอให้ย้ายบัณฑิตที่ไม่ได้มาจากจิ้โจวออกไป จ้งต๋าข้อเสนอนี้เจ้าคิดเห็นอย่างไร"

---

* พยัคฆ์ซุ่มมังกรซ่อน หมายถึงคนเก่งกาจมากสามารถที่เร้นกายปะปนกับคนทั่วไป ไม่แสดงตัว

ซือหม่าอี้ตอบ "ซินเซียนเซิงเป็นคนดีเพียงแต่อ่อนแอเกินไป ทว่าเรื่องนี้จัดการได้ บัณฑิตพวกนั้นเล่นสนุกดื่มสุรากันทั้งคืน สร้างเสียงอึกทึกจนรอบด้านไม่สงบ บัณฑิตจากจี้โจวบ่นมานานแล้ว อีกอย่างคือแทนที่จะให้สองฝ่ายพักรวมกัน มิสู้แยกพวกเขาออกจากกัน เยี่ยเฉิงแบ่งเมืองเป็นเก่าใหม่ ปกครองอย่างเป็นระเบียบ ประชาชนต่างอยู่ในตำแหน่งแห่งที่ของตัวเอง นี่เป็นตัวอย่างที่ดี"

เสิ่นเพ่ยเงียบไม่พูดจา ซือหม่าอี้เห็นสีหน้าของเสิ่นเพ่ยแปลกไป จึงรีบขอขมา เสิ่นเพ่ยโบกมือเป็นการบอกว่าเขาไม่ได้พูดอะไรผิด เสิ่นเพ่ยเทสุราที่เหลือในจอกลงบนพื้นแล้วโยนไปที่อกของเสิ่นหรง บอกว่าข้ายังมีธุระอื่นขอตัวก่อน จากนั้นหันหลังจากไป ทิ้งเสิ่นหรงที่จับต้นชนปลายไม่ถูกกับซือหม่าอี้ที่มีสีหน้างุนงงไว้ด้วยกัน

ต้องคั้นน้ำออก จากเมืองเยี่ยเฉิงแห่งนี้เสียหน่อยแล้ว*

เสิ่นเพ่ยคิดพลางเร่งฝีเท้า เขาเดินผ่านเพิงเล็กเงียบสงบแห่งหนึ่ง แต่ในใจเต็มไปด้วยความคิด จึงไม่ทันสังเกตว่าในเพิงเล็กแห่งนี้เฉาพีสวมหมวกสูงกับสายรัดเอวกว้าง ใบหน้าผัดแป้งสีขาวเล็กน้อย นั่งอยู่หน้าพิณเจ็ดสายอย่างแข็งทื่อ

การจัดแสดงในงานเลี้ยงครั้งนี้เริ่นหงซางจัดเพิงเล็กแยกจากส่วนอื่นๆ ให้เฉาพีเป็นพิเศษ ตั้งชื่ออย่างน่าฟังว่า 'หอบรรเลงพิณ' น่าเสียดายที่ของสิ่งนี้สูงส่งเกินไป ผู้รู้ทำนองมีน้อย ทุกคนให้ความสนใจกับการแสดงปาหี่และนางรำพวกนั้นมากกว่า ดังนั้นเวลาส่วนใหญ่เพิงแห่งนี้จึงเงียบสงบเป็นพิเศษ เฉาพีดีใจทีเดียว เขาอยากให้ไม่มีใครมาที่นี่สักคนด้วยซ้ำ ภารกิจที่เริ่นหงซางกับหลิวผิงมอบหมายให้เขาช่างเหลวไหลจริงๆ เขายินดีตามสื่ออาไปฆ่าคน แต่ไม่อยากมานั่งปั้นท่า

* น้ำ ในที่นี้หมายถึงสิ่งที่ปลอมปนเข้ามา คั้นน้ำออกจึงหมายถึงการคัดเลือกของปลอมออก

เป็นปัญญาชนอยู่ตรงนี้

เฉาพีฟังเสียงเอะอะจอแจจากที่ไกลๆ ขณะวางสองมือบนพิณอย่างเบื่อหน่าย ใช้ฝ่ามือสะกิดสายพิณเบาๆ

สายพิณสั่นสะเทือนนิดๆ ความรู้สึกจั๊กจี้นั้นสร้างความรื่นรมย์ให้เขามาก ขณะกำลังเคลิบเคลิ้มเสียงใสกังวานของสตรีคนหนึ่งพลันดังขึ้นข้างหู

"นี่เจ้ากำลังเกาพิณบรรเลงเพลงหรือกำลังเกาส่วนที่คันกันแน่"

เขาหันมองไปตามเสียง เห็นนอกเพิงมีเด็กสาวตาโตหน้าผากกว้างคนหนึ่งยืนอยู่ ด้านหลังมีสาวใช้สองคนตามติด

นางกับเฉาพีสบตากันแล้ว สองฝ่ายต่างตะลึงงันไป

"ที่แท้...เป็นเจ้า?" เด็กสาวเลิกคิ้วข้างหนึ่ง สีหน้าประหลาดใจ เฉาพีจำได้เช่นกัน นางก็คือแม่นางน้อยที่ถูกกดทับอยู่ใต้รถม้า...เจินมี่ ภรรยาของหยวนซี พอเฉาพีคิดถึงภารกิจของตัวเองก็อดกลืนน้ำลายไม่ได้ จิตใจกระวนกระวายเล็กน้อย

เจินมี่ก้าวมาข้างหน้าหนึ่งก้าว พิจารณาเฉาพีอย่างสนใจ "วันนั้นข้ายังคิดว่าเจ้าเป็นขอทาน...ที่แท้เป็นนักบรรเลงพิณหรอกหรือ" นางกวาดตามองไปรอบด้าน จุปากหลายที "ซ้ำยังมีเพิงเป็นของตัวเอง แสดงว่าทักษะการดีดพิณของเจ้าต้องเยี่ยมยอดมากแน่ๆ"

เฉาพีจ้องหน้านาง พูดไม่ออกชั่วขณะ ครั้งก่อนเหตุการณ์เกิดขึ้นกะทันหัน ไม่ทันได้พิจารณาให้ละเอียด บัดนี้พิจารณาให้ละเอียดจึงพบว่าเจินมี่กับฝูโซ่วแค่คิ้วตาคล้ายคลึงกันเท่านั้น แต่ลักษณะกลับแตกต่างกันมาก ฝูโซ่วในความสูงสง่ามีแววกังวล แต่เจินมี่กลับให้ความรู้สึกเหมือนลูกกวางที่วิ่งอยู่ในทุ่งหญ้า แข็งแรงปราดเปรียวเปี่ยมด้วยชีวิตชีวา

เจินมี่ถูกเฉาพีจ้องจนรู้สึกขัดเขิน จึงกัดริมฝีปากร้องเสียงดัง "นี่!"

เฉาพีถึงรู้สึกเหมือนตื่นจากฝัน ดึงสายตากลับมา เจินมี่ถาม "ข้าถามเจ้าอยู่ ตกลงเจ้าดีดพิณเป็นหรือไม่"

เฉาพีคิดถึงหน้าที่ของตัวเองแล้วจึงจัดหมวกสูงให้ดี ผงกศีรษะด้วยท่าทีหยิ่งทะนง เขาสังเกตเห็นว่าหลี่ว์จีไม่ได้ตามนางมา แต่สองสาวใช้นั่นกลับตามติดเป็นเงาตามตัวจึงรู้สึกประหม่าเล็กน้อย

เจินมี่เอามือไพล่หลังเดินเข้าไปใกล้อีกสองสามก้าวอย่างสนใจ นางก้มหน้ามองพิณและใช้ปลายนิ้วขาวกระจ่างสัมผัสดูก่อนเงยหน้าพูด "เช่นนั้นลองดีดให้ข้าฟังสักเพลงซิ เจ้าดีดเพลงอะไรได้บ้าง"

เฉาพีลอบถอนหายใจกับตัวเอง พยายามสั่งให้ตัวเองปั้นท่าบัณฑิตสูงส่งที่สุขุมเยือกเย็นออกมา เอ่ยคำสามคำออกมาเรียบๆ "หงส์วอนรัก"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)